

FRANCIAORSZÁGI

képeslapok

Nem a posta kézbesítette ezeket a képeket a francia Riviéra sugárzóan kék tengerpartjáról, Marseilles ódon zegzúgos sikátorairól és modern Le Corbusier felhőkarcolójáról, és Avignon történelmi székesegyházáról. S mint ahogy a »lapok« sem szabályos úton érkeztek, úgy a feladó és a címzett is különbözik a megszokottól. A feladó: *Banovich Tamás* filmrendező, a címzett: a mozilátogató nagyközönség. A küldemény formája: vetítés.

A mozgó képeslapok az Állami Népi Együttes franciaországi vendégszerepléséről tudósítanak, *Banovich Tamás* ötletes és kulturált cicerone útunkon. Egyforma érzékenységgel figyelt fel a természet gazdag koloritjára, a történelmi emlékek hangulatára, a modern élet sajátosságaira és fürge lencsésével mind az együttes, mind a francia élet különböző zsánereit is képes megörökíteni. Amit a film képanyaga nyújt — az derűs, színes, művészi.

De hogy a teljes igazságot elmondjuk, a filmen érzett örömnünk nem volt üröm nélküli. Hovatovább filmgyártásunk »morbus hungaricus«-ává válik a narrátor-szövegeknek az az



édeskés, szentimentális lihegése — tartalmában és hangban egyaránt —, amely olykor már a komikum határát súrolja. Legyen magyar gyümölcsökről, vagy a vadvízországban eltévedt kutyákról, vagy a Montmartre és a Cote d'Azur varázsáról szó, egyszerűen megszólal, gügyögni vagy áradozni, vagy — mint jelen esetben — líraian vallani kezd egy túlfutott hang. Ilyenkor a legokosabb befogni a fülünket, hogy zavartalanul élvezhessük a képek szépségét. Több

őszinte tárgyilagosság és kevesebb álköltészet sokkal célravezetőbb lenne. Hogy példát mondjunk: csodálatosan szép tájak vonulnak el előttünk, a szöveg viszont rendületlenül arról beszél, hogy a film szereplői mennyire vágyódnak haza. Ki hiszi el, hogy a nizzai promenád kicsattanó forgatagába egy vagy két napra megérkező fiatal magyar művészek türelmetlen gondolatai a mielőbbi hazatérés körül járnak.

— er —

